

Με θάρρος κατά trafficking (Γιώτας Μυρτσιώτη)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : Μαΐου 21, 2009

"Γιατί πάντα υπάρχουν υπάλληλοι που υπηρετούν με υψηλό αίσθημα ευθύνης, περιφρονώντας παραδείγματα συναδέλφων τους, που δεν πράττουν το καθήκον τους" (Αλ. Οψ.)

Ο αγώνας μιας βραβευμένης εισαγγελέως ενάντια στο εμπόριο λευκής σαρκός

Ποιος δεν θυμάται τα παιδιά των φαναριών! Επτά χρόνια πριν, ανάμεσα στα δεκάδες παιδιά που ξεχύνονταν στους δρόμους, δύο αδέρφια από την Αλβανία, ένα αγοράκι κι ένα κοριτσάκι 11 και 8 χρόνων αντίστοιχα, αποκάλυπταν την τραυματική τους εμπειρία στην εισαγγελέα ανηλίκων της Θεσσαλονίκης κ. Ειρήνη Χρυσογιάννη. Η ιστορία των δύο παιδιών που τα είχαν «νοικιάσει» οι γονείς τους σε δύο δουλεμπόρους (μητέρα και γιο) για να τα εξωθούν στην επαιτεία ταΐζοντάς τα κάθε βράδυ αλμυρή τροφή για να μη ζητούν φαγητό συγκλόνησε την αρμόδια τότε δικαστική λειτουργό.

Από τότε, κάθε περίπτωση εκμετάλλευσης ανηλίκου που έφθανε στα χέρια της έπαιρνε άλλη διάσταση. Η εισαγγελέας δεν αντιμετώπιζε την υπόθεση μόνο με τους αυστηρούς ποινικούς όρους. Εψαχνε πίσω από την εικόνα όλες τις παραμέτρους που έκρυβε κάθε ανθρώπινη τραγωδία και κυρίως νοιαζόταν για την επόμενη ημέρα των θυμάτων.

Ενα ταξίδι της στην Αλβανία προκειμένου να διαπιστώσει ιδίοις όμμασι πού καταλήγουν τα παιδιά των φαναριών τα οποία «έστελνε» πίσω η Ελλάδα ήταν η αρχή μιας μεγάλης και διαρκούς εκστρατείας κατά του οργανωμένου εμπορίου λευκής σαρκός (trafficking), για την οποία η εισαγγελέας Κιλκίς Ειρήνη Χρυσογιάννη διεκδικούσε ανάμεσα σε άλλες γυναίκες απ' όλο τον κόσμο -ως υποψήφια της χώρας μας- το Διεθνές βραβείο του υπουργείου Εξωτερικών των ΗΠΑ «Women of courage» («γυναίκες θάρρους»).

Θάρος ψυχής

Η τιμητική πλακέτα που της έδωσε η Αμερικανική Πρεσβεία πριν από ένα χρόνο για την προσφορά της στην προστασία των θυμάτων trafficking όλα αυτά τα χρόνια και ιδιαίτερα την τελευταία πενταετία ως εισαγγελέας του Κιλκίς -μιας περιοχής περάσματος για λαθρομετανάστες και δουλεμπόρους- ήταν ακριβώς επειδή η συνεισφορά της πολλές φορές χρειάζεται «ψυχικό και μερικές φορές σωματικό θάρρος».

Ένα πιστοποιητικό αναγνώρισης μπορεί να μη σημαίνει τίποτα. «Τη δουλειά μου κάνω, μου αρκεί ένα ευχαριστώ από τον απλό πολίτη», λέει, η ίδια όμως εξακολουθεί να δίνει τη μάχη καθημερινά από τα σύνορα ενάντια στην παράνομη διακίνηση ανθρώπων και άλλες εγκληματικές δραστηριότητες.

Τι επηρέασε την Ελληνίδα εισαγγελέα σ' εκείνο το ταξίδι στην Αλβανία ώστε να ξεκινήσει έναν ανελέητο αγώνα κατά των διεθνών παράνομων κυκλωμάτων trafficking; Οι γυναίκες - θύματα που συνάντησε στα Τίρανα, όταν επισκέφθηκε δύο ξενώνες όπου φιλοξενούνταν μετά τον επαναπατρισμό τους. «Αυτό που με τρομάζει και κάνει τόσο ειδεχθές αυτό το έγκλημα είναι τα άγρια ένστικτα που μπορεί να βγάλει άνθρωπος σε συνάνθρωπό του. Η αδίστακτη εκμετάλλευση, ο εξαναγκασμός του ανθρώπου να μετατρέπει τον συνάνθρωπό του σε μηχανή του σεξ για να εισπράττει χρήματα».

Εκτοτε, δεν ήταν μόνον οι δεκάδες υποθέσεις που χειρίστηκε ως δικαστική λειτουργός από την ακριτική περιοχή της Μακεδονίας, αλλά η παράλληλη ενασχόλησή της στο θέμα αυτό με συμβουλευτικές και παρεμβατικές δράσεις. Εκπροσωπεί πολλές φορές της χώρα μας σε διεθνή συνέδρια, συνεργάζεται με Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις και αστυνομικές αρχές προκειμένου να αντιμετωπίζουν από κοινού το οργανωμένο έγκλημα, ενημερώνεται για την τύχη αυτών των γυναικών μετά την επιστροφή τους στην πατρίδα. Στο διάστημα αυτό εκπαιδεύθηκε και εξειδικεύθηκε στην Αμερική κυρίως στην αναγνώριση των πραγματικών θυμάτων του trafficking, αλλά και στις μετέπειτα ενέργειες που θα εξασφαλίζουν τον ασφαλή επαναπατρισμό των γυναικών και τις συνθήκες εκείνες που θα τις κάνουν να

νιώθουν ασφαλείς στην πατρίδα τους.

«Χρειάζεται μεγάλη προσοχή στην αναγνώριση του θύματος. Είναι πολύ ρευστά τα όρια ανάμεσα στη μαστροπεία και στην εκμετάλλευση» και αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο επιδιώκει να παίρνει η ίδια τις μαρτυρικές καταθέσεις αυτών των γυναικών.

Μητέρες παιδιών

Και τι δεν είδε όλα αυτά τα χρόνια η εισαγγελέας του Κιλκίς! Φοβισμένες και απελπισμένες γυναίκες, μητέρες παιδιών οι περισσότερες που η ανέχεια τις έστειλε στα δίχτυα των σωματεμπόρων, μορφωμένες κοπέλες με ολοκληρωμένες σπουδές κλασικού χορού που κατέληξαν να χορεύουν στα καταγώγια της Πιερίας και της Ημαθίας. Αδίστακτους σωματέμπορους, με υποκινητές των κυκλωμάτων επιφανείς επιχειρηματίες, υπεράνω υποψίας ευυπόληπτους οικογενειάρχες!

Εκείνο που δεν είδε όλα αυτά τα χρόνια ήταν η οργανωμένη πάταξη αυτού του εγκλήματος στη χώρα μας με εξειδικευμένες υπηρεσίες και τράπεζα πληροφοριών, η συνεργασία των ελληνικών αρχών με τις διεθνείς υπηρεσίες, η ψυχολογική στήριξη των γυναικών, η φροντίδα τους και η περίθαλψή τους...

Πίσω από το χαμόγελο - βιτρίνα

Ο ξενώνας για τη φιλοξενία των θυμάτων που άρχισε να λειτουργεί στο Κιλκίς από το φθινόπωρο του 2007 με ευρωπαϊκά προγράμματα έκλεισε τα περασμένα Χριστούγεννα λόγω έλλειψης κονδυλίων. «Χωλαίνουμε στην οργάνωση του αντι-trafficking στη χώρα μας, ενώ θα μπορούσαμε να ήμασταν πιο αποτελεσματικοί και με εξειδικευμένες δράσεις». Από τη θέση της εξακολουθεί να παλεύει ενάντια στα εγκληματικά δίκτυα σεξουαλικής εκμετάλλευσης αποδεικνύοντας ότι υπάρχουν εισαγγελείς που νοιάζονται για τον άνθρωπο.

Την εξέλιξη του trafficking στη σύγχρονη του μορφή βίωσε τα τελευταία χρόνια η εισαγγελέας του Κιλκίς. Μέσω της Ελλάδας διακινούνται γυναίκες από την Ουκρανία, τη Μολδαβία, τη Βουλγαρία.

Κάποτε περνούσαν τις γυναίκες από τα σύνορα με τα πόδια μέσα από τα απάτητα βουνά, στη συνέχεια τις εξασφάλιζαν τουριστική βίζα ή μια προσωρινή άδεια παραμονής, τώρα από τη Βουλγαρία ως χώρα της Ε.Ε. μπαίνουν χωρίς πρόβλημα.

Κάποτε τις φυλάκιζαν και τις αλυσόδεναν, τώρα δεν είναι οι πεινασμένες και θλιμμένες γυναίκες αλλά χαμογελαστές και ελεύθερες, με κατοχυρωμένη την ασφάλισή τους. Είναι το λεγόμενο «Happy trafficking». Πίσω από τη βιτρίνα όμως κρύβονται τσαλακωμένες ψυχές, καλοκουρδισμένα στρατιωτάκια από σωματεμπόρους που αλλοιώνουν τις επιθυμίες και τα «θέλω», απειλούν για τους οικείους τους ότι θα υποστούν συνέπειες για να τις κρατήσουν δέσμιες στην υπηρεσία τους.

(Πηγή: ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ 9/5/2009)